

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ ό Ζάν ντε Παργαγιάν άπομνησχνε με μερικους γερούς διαξιοματικούς τον έπί κεφαλής των ίππέων άξιοματικό και κατόπιν λήθησε, με τό σταθί στο χέρι, πίσω άπ' τό πρόχειρο όχημα, στο οποίο βρισκόταν ό πατέρας του.

Έτσι, πατέρας και γιός, ήσαν τώρα μέσα στο άκροσθένδι μικροσκοπικό φρούτιό τους, τό όποιο όμως δεν θά μετρούσε να τους προφύλαξη περισσότερο από τέσσερα ώς πέντε λεπτά.

Άμέσως κατόπιν άρχισαν έναντίον των επανταλμημένων έξομαχών εκ μέρους των ίππέων, οι όποιοι έπετίθεντο με όρηι, μά όπισθοχωρούσαν πάντα με έγνια.

Έρχαν πέσει κούλας τέσσερες άλ' αυτους, γιατί οι Παργαγιάν δεν έχάζονταν κάπνισμα. Κάθε ξιφιστής των έπέφερε τραύμα, και τραύμα θανατηφόρο μάλιστα.

— Κατέβηκε άπ' τ' άλογά σας! διέταξε τότε τους άνδρες του ό άξιοματικός της φρουράς.

Άμέσως οι δούδεκα ίππείς ξεκαβαλλίζεφταν και λήθηζαν στη γη. Στο μεταξύ αυτό, οι άνθρωποι του διοκόζ ντ' Άνζού είχαν εξαφανεί και φώναζαν :

— Πρέπει να τους πιάσουμε ζωντανούς!
— Θα παραδοθήτε, διαβόλιάνθρωποι, να ή όχι; φώναζε για τελευταία φορά στους Παργαγιάν ό έπί κεφαλής των ίππέων άξιατικός.

Οι δύο Παργαγιάν, άντι άπαντήσεως, κούνησαν τό κεφάλι τους άρνητικά.

Τότε ό άξιοματικός διέταξε :

— Έπίνω τους !..

Οι άνδρες του όχημα, Άλλά τά ξίφη των Παργαγιάν άστραφην ενάνι, έδωσαν δεξιά κ' άριστερά μερικά χτυπήματα και ξάπλωσαν άνομα καταγής τέσσερους άνδρες. Τό άπόσπασμα άναγκάστηκε τότε να ύποχωρήσει και πάλι. Άλλά και οι δύο ήρωες έπλεσαν κ' αυτοί στο άμα, ήσαν κατακατηγόμενοι από τό κεφάλι ως τό πόδι.

— Χαίρε, ίπτότα! είπε σε μία στιγμή ό γέρο τυχοδιώκτης στο γιό του, γονατίζοντας.

— Χαίρε, πατέρα! φώναξε κ' ό γιός, άκουμπώντας στην πόρτα όπου ήταν πίσω του, για να μην πέσει.

— Έν όνοματι του βασιλέως, παραδοθήτε και δεν θά πάθετε τίποτε για την αντίστασή σας! φώναζε ό άξιοματικός με σιγνήρησι, που δεν μετρούσε να την κούρη. 'Ο ήρωικός των Παργαγιάν τον είχε κατακλήξει.

— Εύχαριστώ, κύριε! του άπάντησε ό ίπλότης με άγέφυχη ευγένεια. Πειθαινας, μονάχα προς εσάς άπειθήνω τό λόγο, γιατί μόνον εσείς είστε άξιος να μιλάτε με τιμίου άνθρωπους...

'Ο άξιοματικός σήκωσε τους ώμους του και διέταξε τους άνδρες του :

— Ρίξτε κάτω πρώτα αυτά τά έμπόδια!

Οι άνδρες του όχημα να εκτελέσουν τη διαταγή του και σε λίγο ό ύψιλος προμαχώνας των Παργαγιάν σφαιράστηκε κάτω με πάταγο.

κίονα την τουαλέτα μου.

Την ίδια στιγμή ό ιμπεροσάορας κ. Ζάρφρε μιτζε βιαστικός στο κωμαριό μου και μου είπε :

— Κυρία, σάς έκπετω να βιασθήτε, γιατί πολλά βαποράσια με γυλιμένες σημαίες, γεμάτα κόσμο, διπλάρωσαν τό δικό μας. Έρχονται να σάς χαιρετήσουν...

— Όταν έκπαι από λίγη ώρα, βρέθηκα στο κατάστημα, άνάμεσα σ' ένα πλήθος άγνωστο, σιωπηλό, κολόβολο, μά και πολύ περίεργο, τά έχασα κάτωσ' αναγκάστρια να καταργώω μέσ' στο σάλδι.

Τη στιγμή που περνούσα τό κατώφλι του, άκουσα ν' άνηχη ή ελασσιώπισησος και συγχρόνως είδα τον πρόξενο της Γαλλίας να με πλησιάζη και ν' άπειθήνη ένα θετικό λογίδιο.

Κατόπιν ήθεθε ή σειρά των Άμερικανών δημοσιογράφων, μά τη συνέχεια θά τη διηγηθούμε στο προσεχές φύλλο.

— Τελείωσε πιά! φώναζε ό Παργαγιάν πατέρας με άπόγνωσι.
— Χαίρε Λουίζα! φημίσε ό γιός, κλείνοντας τά μάτια.

Όταν όμως τ' άνοιξε και πάλι, έβρινε έκστατικός από μία φατινοβόλο και παρήγορη δακτύλια που παρούσ άστρες μπροστά του. Τά άπειλήματά ξίφη των άντιπάλων των που άπειζαν μόλις ένα δάκτυλο άπ' τά στήθη του, χαμυλιώσανε με μιάς και οι έπιδρομείς όπισθοχωρούσαν κατακλίητοι, άλλα δεξιά, άλλα άριστερά. Υποχωρόντας, άφαναν ένα έλεύθερο πέρασμα που έκτασε μέχρι του Έρριόου ντε Μονμορανού, ό όποιος στεκόταν έπάνω στ' άλόγο του σαν άπόλυθόμενος, με κίτωρο τό πρόσωπο.

Μέσ' άπ' τό στενό αυτό πέρασμα, προχωρούσε άργά και μεγαλόπρεπα μία γυναίκα που φέρυγε πένθος. Συγχρόνως στο κατώφλι της πόρτας, μπρός στην οποία ύφονόταν από όλιγο τό πρόχειρο προμαχώνας των Παργαγιάν, είχε φανεί μία νέα άνεργειής καλλονής, που τό βλέμμα της έκπετε γεμάτο θαυμασμό πάνω στον ίπλότη.

— Λουίζα! της φημίσε ό Ζάν ντε Παργαγιάν, γονατίζοντας μπρός στο αίματούρηγο κατώφλι.

Αυτό δέκαρι κούνησαν τότε άπ' τά μάτια του χαριτωμένου έκείνου πλάσματος.

— Υψιστε Θεέ! Ξαναφθάρωσε ό νέος. Πειθαίνο ευχαριστημένος, γιατί μ' άγατάς...

Κι' άμέσως σφαιράστηκε κάτω λαθοημαμένος, ενώ ό πατέρας του έφάλλεζε :

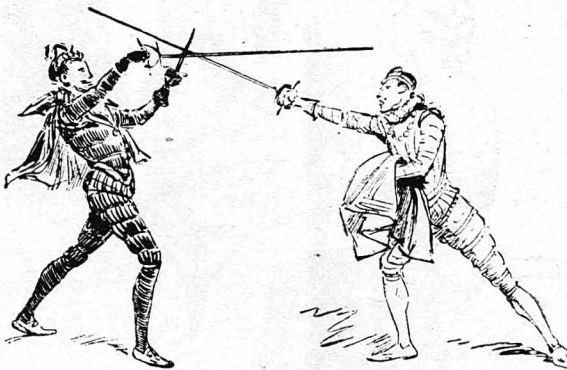
— Ά, είνε ή Λουίζα, ή μικρή Λουίζα! Δεν ληπάια καθόλου γιατί πειθαίνο μπρός σ' ένα τόσο θελκτικό θέαμα...

'Η μαυροπιμένη κυρία σήψε παρουσιαστέη τόσο ξαφνικά, ήταν ή Άνναπέλλα ντε Πιέν. Μόλις ό Έρριός ντε Μονμορανού την άντίκρισε, χλώμασε.

'Η ώρα έκστη γυναίκα είχε τέτοιο βάδισμα, τέτοιο μεγαλείο, τέτοιο θέλγητρο στο παρουσίμα της, ώστε ή έκπληξη που είχε καταλάβει τους πάντας στην αρχή, μ' μεταβλήθη σε θαυμασμό. 'Ολοι έμάντεσαν πιά πως έπρόκειτο να έπακολούθησει κάτι τό άνελευστο και τό ξαφρητικό.

'Ο Έρριός Μονμορανού είχε μείνει άκίνητος σαν μάριμαρο κ' έβλεπε την Άνναπέλλα να τον πλησιάζη σαν μέσα σε κανένα όνειρο. 'Ηταν τόση ή κατάπληξη του κ' ή άμηχανία του, ώστε δεν αισθανόταν πιά γυ' αυτην ούτε άγάπη, ούτε όρηι, ούτε ζηλοτία.

— Έξοχώτατε, του είπε ή Άνναπέλλα ντε Πιέν, τους δύο αυτούς άνθρωπους που θέλετε να σφαιώσετε, τους παίρνω υπό την προστασία μου. Είνε δικού μου. 'Ο ένας μου ξαναφέρει την κόρη μου όταν μου την άρπαξαν άλλοτε κ' ό άλλος εν' ό γιός του. Και τώρα σάς ρωτώ: Νομίζετε πως είνε άνάγκη να έξήρησω στους παρισταμένους ποιά εύγνωμοσύνη τους όρείλω; Θέλετε να



'Ο Ζάν ντε Παργαγιάν άπομάχρυνε με μερικους γερούς διαξιοματικούς τον έπί κεφαλής των ίππέων άξιοματικό...

μυήσω ;... Θέλετε ;...
Και, λέγοντας αυτά τά λόγια, ή Άνναπέλλα έδειξε με τό χέρι της τους φρουρούς, τους αδικούς και τό κατακλίητο πλήθος.

'Ο στρατάοχος άναπήθησε. Περιέφερε για μία στιγμή γύρω του τό φοβερό και άγριο βλέμμα του και έκπαιτό τό διηθήνη πάλι στην Άνναπέλλα.

Μπρός όμως στην καθαρή και άφοβη ματιά της γυναίκας έκείνης, έδειξε πως ήπτηθηκε. 'Η ήτη του όμως ήταν φανομενική, γιατί άμέσως ένα άπαισιο χαμόγελο άνησε στα πτελιόνα του χείλι. Σέφτηκε για λίγο και άπάντησε με φωνή βραχνή και ύπασρη :

— Οι δύο σ'αυτο άνθρωποι είνε δικόι σας. Μπορείτε να τους πάρετε, κυρία...

'Η Άνναπέλλα ντε Πιέν γύρισε τότε προς τον άξιοματικό της φρουράς και τον ρώτησε :

— Κύριε, έκπελίτε ύπηρησία;

— Διαταγή του βασιλέως, κυρία. Έχω διαταγή να πιάσω τους δύο αυτούς κυριούς...

— Κύριε, έξακολούθησε ή θαρραλέα γυναίκα, όνομάζομαι Άνναπέλλα, κόμισσα ντε Πιέν, δούκισσα ντε Μονμορανού...

Στά λόγια αυτά, ό άξιοματικός ύποκλήθηκε και ή Άνναπέλλα συνέχισε έκπαι με σταθερή φωνή :

— Σάς έγνώωμαι λοιπόν έγώ γυ' αυτούς τους δύο κυριούς. Νομίζω, ότι ό λόγος μου σάς είνε άριστός, κύριε λοχαγέ...

(Άκολουθεί)